

Карта

КЪМ ТЕБ

Ще докосне сърцата
на (по)читателите
на **Никълъс Спаркс**

ДЖ. П. МОНИНГЪР

1

Ето как стоят нещата: нищо от последвалото нямаше да се случи, ако влакът за Амстердам не беше претъпкан. Беше неприятно сгъчкано, всички бяха алчни за пространство и раздразнени, че пътниците са повече от местата, а влакът е препълнен – ето защо, откакто се добрах до свободна седалка, държах главата си наведена и се стараех да не поглеждам нагоре. Четях „И изгрива слънце“, което, разбира се, е клише – прясно завършила студентка чете Хемингвей по време на първото си пътешествие из Европа с две приятелки – но не ми пукаше. Вече бях накарала Констанс и Ейми да прием кафе и коняк в „Ле дьо Маго“, бях се разхождала на левия бряг на Париж и бях седяла сама с гълъбите в Люксембургската градина. Не исках да напускам Париж. Не исках да оставям широките булеварди, мъжете, играещи на лимки в „Тюйлери“, кафенетата, тежките глътки силно кафе, смешните малки клаксони на скутерите, картините, музеите и разкошните френски палачинки. Не исках да оставям ранните утрини, когато персоналът на кафенетата метеше паважа и измиваше околната площ с черни маркучи и сребриста вода, нито пък вечерите, когато понякога долавяш мириса на дим или кестени, а старците, седнали на трикраки столчета с дългите си въдици, мятат стръв от червеи в Сена. Не исках да загърбвам букинистите край реката, мухлясалите рафтове, побрали стари пожълтели книги, нито пък

художниците, които разстилаха маслените си бои по платното, за да уловят онова, което никога не може да бъде впримчено, а само намекнато, като призрак на градския дух. Не исках да напускам „Шекспир и приятели“ – английската книжарница, ехото, кълтящото ехо на Хемингуей и Фицджералд, нощите, блискащи се във фонтана на „Риц“, или присвятия поглед на Джойс, гризещ прозата си като мишка, гладна за хартия. Не исках да изоставям и гаргойлите, изненадващо съзерцателните им очи, взиращи се надолу от катедралите, от „Нотър Дам“ и стотици други църкви – понякога по белите им лица се спускаха мистериозни черни вади, сякаш камъкът е способен да плаче и бе проливал сълзи през вековете.

Казват, че никога не можеш да напуснеш Париж – той трябва да те напусне, ако така реши.

Опитах се да взема Париж със себе си. Там четох „Безкраен празник“, „Сбогом на оръжията“ и „Смърт в следобедните часове“. Всички бяха качени на айпада ми – преносима минибиблиотека, посветена на Хемингуей, и макар да пътувах с Констанс и Ейми, пътувах и с Хемингуей.

Така че четях. Бях в Европа от две седмици и половина. На път за Амстердам. Констанс заспа до мен – четеше „Животът на светците“, защото се беше отправила на свое собствено духовно пътешествие и целеше да изчете и види всичко, свързано с тях. Всяка статуя или изображение на светец я зареждаше с особена страст, те бяха темата на дисертацията ѝ. Ейми пък подаде глава над седалката зад моята и започна да си приказва с поляка Виктор. Виктор миришеше на сардини и носеше шушляково яке, но Ейми всеки път леко ме сръчкваше, щом той кажеше нещо, което според нея е сладко. Гласът ѝ бе добил онази напевна флиртаджиjsка нотка, която беше знак, че е метнала примката и се кани да овърже здраво някой мъж. Виктор беше привлекателен, чаровен, с глас, който леко напомняше за Дракула, и ми беше ясно, че Ейми е обнадеждена.

Така стояха нещата, когато се появи Джак.

– Бихте ли подържали това, моля? – попита ме той.

Не вдигнах поглед. Не разбрах, че говори на мен.

– Госпожице? – отново се обади той.

Тогава притисна раницата си в рамото ми.

Погледнах нагоре. Видях Джак за първи път.

Погледите ни се срещнаха и останаха впити един в друг.

– Какво? – отвърнах аз, напълно наясно, че някой от двамата ни вече трябваше да е отместил очи.

Беше разкошен. Всъщност беше повече от разкошен. Беше висок, може би метър и деветдесет, и добре сложен. Носеше маслиненозелен пуловер и джинси, а начинът, по който стояха по тялото му, превръщаше съчетанието в най-интересния тоалет, който човек някога е носил. Някой или нещо беше счупило носа му преди време и хрущялът беше зараснал във формата на апостроф. Имаше равни зъби и усмивка, която се отприщваше от трапчинките му миг преди самият той да осъзнае, че ще се появи. Косата му беше черна и къдрава, но не бухнала, а артистична. Забелязах и ръцете му. Бяха широки и здрави и определено не се бояха от тежка работа. Напомни ми – съвсем мъничко, защото дори на мен самата ми звучеше твърде глупаво, – на Хю Джакман, проклетия Върколак. Този непознат изглеждаше безгрижен – малко пресилено, но все пак точно определение, – мъж, който живее с вечно намигване, знак, че е разбрал шегата, участва в нея, не я приема сериозно, но очаква и ти да се включиш. Не беше съвсем ясно каква може да е тази шега и по какъв начин се вписва в живота ти, но мисълта накара крайчетата на устата ми лекичко да се извият в сянка на усмивка. Мразех факта, че изтръгна усмивка от мен, макар и по рефлекс, и се помъчих да сведа поглед, но неговият не ми позволи. Втреници се настоятелно и донякъде развеселено в мен и аз не можах да устоя на изкушението да чуя следващите му думи.

– Ще подържите ли това, докато се кача? – попита той и отново протегна раницата си към мен. Очите му не се откъсваха от моите.

– Да се качите къде?

– Тук горе. В отделението за багажа. Сега ще видите.

Той стовари раницата си в скута ми. Помислих си: *Можеше да я оставиш на пътеката, Върколако.* Тогава обаче го видях да развива спалния си чувал в отсрещното, разчистено за целта багажно отделение и нямаше как да не се възхитя на съобразителността му. Също така оцених физическите достойнства на хълбоците и извивката на гърба му – когато се пресегна за раницата си, сведох гузно поглед.

– Благодаря – каза той.

– Моля.

– Джак – добави той.

– Хедър – отвърнах аз.

Усмихна се. Намести раницата си върху спалния чувал като възглавница и се покатери горе. Изглеждаше твърде едър, че да се побере там, но успя да се вмъкне – после извади въже за бърнджи и го опъна около подпорите, за да не изпадне, докато влакът завива.

Погледна ме. Очите ни отново се срещнаха и погледите ни се задържаха.

– Лека нощ – прошепна той.

– Лека нощ – отвърнах аз.

2

.....

Навярно звучи налудничаво, но можеш да отгатнеш много за някого от начина, по който той изглежда, щом спи. Провеждам нещо като лично изследване по темата. Понякога снимам спящите хора и Констанс го нарича „нощната ми поредица“. Във всеки случай наблюдавах Джек като на сцени от филм, защото влакът летеше напред, а светлините отвън проблясваха и спорадично озаряваха лицето му. Можеш да разбереш дали някой е тревожен, дали е плашлив, или е смел, дали е майтапчия, или сериозен тип от израженията в съня му.

Джек спеше спокойно, излегнат по гръб; миглите му бяха гъсти – красиви мигли, като ветрила – и от време на време виждах очите му да се стрелкат под клепачите през фазата на БДО¹. Устните му бяха леко разделени, така че зървах зъбите му, а ръцете му бяха скръстени върху гърдите. Беше красив мъж и на два пъти изпъвах гръб на седалката, за да му хвърля скришен поглед – проблясващите светлини го превръщаха в герой от черно-бял филм, някой, излязъл от история на Фелини.

¹ БДО (на английски: REM, съкратено от Rapid Eye Movement) е фаза на съня, която се характеризира с бързи движения на очите и е идентифицирана от Клейтман и Асерински през 50-те години на XX век. Установено е, че по време на БДО се „случват“ по-голяма част от ярките сънища, които сме способни да запомним при събуждане. За една нормална нощ спящият човек преминава през 4-5 фази на БДО. – б. р.

Все още го наблюдавах, когато телефонът ми звънна. Беше Мамозавърът.

– Къде се намира моята приключенка? – попита мама, а сутрешното кафе се беше разляло по гласа ѝ. Представих си я в кухнята ни в Ню Джърси – тоалетът ѝ за деня я чакаше на горния етаж, окачен на закачалка, докато тя се наслаждаваше на кафето и нисковъгледхидратната си закуска, сипана в малка чиния в кухнята.

– На влака за Амстердам, мамо.

– О, колко вълнуващо. Тръгнали сте от Париж. Как са момичетата?

– Добре, мамо. Ти къде си?

– Вкъщи. Просто си пия кафето. Татко ти замина за няколко дни по работа в Денвър. Помоли ме да ти се обадя, защото пристигнаха куп писма за теб от Американската банка. Струва ми се, че са свързани с „Човешки ресурси“ – сещаш се, за страховки и здравноосигурителни планове, но предполагам, че трябва да погледнеш някои от тях.

– И до тях ще стигна, мамо. Вече разговарях по телефона с отдел „Човешки ресурси“.

– Виж, аз съм само вестоносецът. Татко ти прави нещата по свой начин, както добре знаеш. Обича за всичко да е помислено, а ти все пак ще работиш за приятеля му.

– Знам, мамо – отвърнах, – но нямаше да ме наемат, ако не смятаха, че ще се справя с работата. Завърших „Амхърст“ с почти пълно отличие и получих още три предложения за работа освен това. Говоря френски и малко японски, доста ме бива с писането, когато се налага, се представям добре на интервютата и...

– Разбира се – прекъсна ме мама, защото вече знаеше това, знаеше всичко, а и аз бях влязла в догматично отбранителната си фаза. – Разбира се, скъпа. Не съм и помисляла да намеквам нещо друго.

Поех си дълбоко въздух. Опитах се да звуча спокойно, когато отново заговорих.

– Знам, че сигурно са се натрупали бумашини, но ще отделя време, преди да започна работа през септември. Кажу ми на татко да не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Държа нещата под контрол. Знаеш, че съм от хората, които не оставят нищо на случайността. Няма за какво да се притеснява. Най-малкото съм вманиачена по детайлите.

– Знам, мила. Мисля, че той просто е малко раздвоен. Искан да опознаеш Европа, но и работата е доста важна. Инвестиционното банкиране, скъпа, е...

– Ясно, мамо – отсякох аз. В ума си виждах как главата ѝ на тиранозавър рекс бавно ме вдига от земята в челюстите си, а краката ми ритат във въздуха. Смених темата и попитах за котката ми. – Как е Господин Периуинкъл?

– Тази сутрин не съм го виждала, но трябва да е наоколо. Доста е вдървен и има бучки, но все още се храни.

– Ще го целунеш ли от мен?

– Какво ще кажеш да го погалья от теб? Мръсен е, съкровище. Страшно мръсен и се страхувам от нещата по кожата му.

– Мамо, живее със семейството ни от петнайсет години.

– Мислиш, че не знам ли? Именно аз съм го хранила и водила на прегледи.

– Знам, мамо.

Обърнах айпада си с екрана надолу. Не исках да гледам отражението си в стъклото, докато говорех по телефона. Наистина ли се ядосвах на майка си заради котката, докато пътувах във влака за Амстердам? Беше малко налудничаво. За щастие, Ейми ми се притече на помощ, като се изправи и се промъкна покрай мен. Веждите ѝ се размърдаха в познат сигнал. Забелязах, че Виктор я следваше надолу по пътеката между седалките – един господ знае къде отиваха. Полша щеше да бъде завладяна.

– Слушай, мамо, след малко навлизаме в Амстердам – излъгах аз. – Трябва да си събера багажа. Предай на татко, че ще се заема с документацията, когато се прибера у дома. Обещавам. Кажу ми да не се притеснява. Разменям си имейли с хората от офиса и всичко е уредено за започването ми през септември.

Всичко е наред. Всъщност изглеждат доста щастливи, че ще ме вземат, и се радват, че съм тръгнала на това пътуване. Нали помниш, че ме насърчиха, защото знаеха, че ще работя нон-стоп, когато започна.

– Добре, миличка. Ти си шефът. Нали ще се пазиш? Обеща-ваш ли? Обичам те. Предай целувки и прегръдки на момиче-тата.

– Да, мамо. Ще предам. Обичам те.

Връзката прекъсна. Мамозавърът запристъпва тежко към юрския период, а стъпките ѝ оставяха дълбоки вдлъбнатини в твърдата скала. Затворих очи и се опитах да поспя.